

Capitolul 12

Moartea lui Hristos constituie punctul central al părtășiei în Adunare și își găsește expresia în Masa Domnului. În afară de aceasta găsim în Adunare *prezența și darurile Duhului Sfânt*, un adevăr prezentat în mod deosebit în capitolul de față în importanța, puterea și mărimea lui. Și așa cum Masa Domnului este în legătură cu unitatea Adunării și cu responsabilitatea fiecărui credincios în parte, tot așa este și acest adevăr. Înainte de a intra detaliat în această temă, apostolul atrage atenția asupra anumitor caracteristici, prin care Duhul lui Dumnezeu poate fi deosebit de demoni sau de duhurile rele. Acestea încercau să se strecoare în Adunarea din Corint și să strice totul. Ele imitau acțiunile Duhului și duceau în rătăcire pe credincioși. Cea mai mare parte dintre credincioșii din Corint au fost mai înainte păgâni și »*se duceau la idolii cei muți*« (versetul 2), de aceea pericolul la ei era foarte mare, ca să fie înșelați prin imitațiile false ale puterilor spirituale. Pericolul amenință însă totdeauna, și de aceea credincioșii trebuie să fie totdeauna vigilenți, ca să nu fie târați de înșelăciunea Satanei. Satana încearcă în toate felurile, când cu brutalitate, ca în Corint, când cu finețe; el se adaptează permanent la timp și la împrejurări. Ia însuși chipul unui înger de lumină, iar slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihăririi (2 Corinteni 11, 14,15). Cuvântul lui Dumnezeu ne dă în privința aceasta multe atenționări severe. Apostolul Petru vorbește de învățători falși, care se vor ridica după el (2 Petru 2, 1); Ioan atenționează: »*Prea iubitorilor, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși*« (1 Ioan 4, 1). Pavel numește »*oprirea căsătoriei și întrebuițarea bucatelor*« (1 Timotei 4, 1-3) ca fiind învățătură a dracilor. În 2 Tesaloniceni 2 și în alte locuri spune clar că înșelăciunea și ispita se vor înmulți, iar la sfârșit va atinge culmi înalte. De aceea să nu ne mirăm că în timpul nostru sunt așa de multe rătăcirii periculoase și nimicitoare, rătăcirii care într-un mod deosebit de trist slăbesc și mutilează lucrarea Domnului, dezonorând și înjosind chiar Persoana Lui; și este foarte trist, căci deseori chiar credincioșii acceptă mai mult sau mai puțin astfel de învățături false, fără ezitări și fără să le verifice, și nici nu se despart cu toată hotărârea de aceia care stăruiesc în ele! Cât de puțin este luată în considerare în zilele noastre atenționarea apostolului; »*depărtează-te de cel ce aduce dezbinări*« (compară cu Tit 3, 10; 2 Ioan 10). Aceasta dovedește o lipsă mare în râvna pentru onoarea Domnului și în prețuirea lucrării Sale prețioase.

Pericolul de a fi înșelat prin șiretlicul Satanei este totdeauna prezent, și de aceea, așa cum am spus, trebuie să fim veghetori și treji și să rugăm cu stăruință pe Domnul ca să ne păzească și să ne umple cu Duhul, care toarnă în inimile noastre puterea adevărului. Dacă ne lipsește această putere, atunci, fiind orbiți de înșelăciunea Satanei, este ușor ca să nu mai fim în stare să deosebim lucrarea Duhului de cea a dușmanului. Istoria ne arată, ce este omul în stare să creadă, spre ce nebunii poate fi târat, atunci când s-a dat pe sine la dispoziția puterii dușmanului.

Semnul caracteristic adevărat, prin care se deosebește darul sau semnul adevărat de cel fals, era Persoana lui Hristos: »*De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul!”*«, decât prin Duhul Sfânt.« (versetul 3). Aici este vorba de rostirea acestui Nume nu de către cei credincioși, sau de către cei necredincioși, ci de mărturisirea acestuia prin duhuri (compară cu 1 Ioan 4, 1-3), care au pătruns în Adunare prin diferite persoane și au devenit active. Un duh fals nu mărturisea acel Nume, el nu spunea »*Domnul Isus!*« Influența acestor forțe demonice în Adunarea din Corint era deja mare, așa că au uitat importanța numelui Isus, sau cel puțin nu s-a observat că acele duhuri nu-L mărturiseau.

După aceste analize necesare, apostolul vorbește despre prezența Duhului Sfânt între creștini, despre manifestarea acestei prezențe prin daruri, exercitată cu ajutorul mădularelor Trupului lui Hristos, care slujea fie spre dezvoltarea și zidirea Adunării, sau era o dovadă a recunoașterii ei de către Dumnezeu. Dumnezeu însuși era acum prezent pe pământ. El locuia atât în fiecare credincios în parte, cât și în Adunare, Templul Său spiritual. Până la revărsarea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii, El era fâgăduit și din când în când era activ pe pământ, dar acum *și-a făcut locuința în ai Săi*. El este descoperirea prezenței lui Dumnezeu, atât în slava Sa, cât și în puterea

Sa, și cu privire la ceea ce este El. Totodată El este legătura părtășiei dintre Adunare și Hristos, precum și a părtășiei fiecărui credincios în parte cu El. Locuirea Lui în noi este realizarea și puterea părtășiei noastre cu Dumnezeu, Tatăl, și cu Isus Hristos, Domnul nostru, și fără această părtășie suntem inapți să recunoaștem voia plăcută a lui Dumnezeu și s-o împlinim.

Prezența Duhului Sfânt pe pământ este roada lucrării lui Hristos și a șederii Lui la dreapta lui Dumnezeu. Lucrarea Lui este terminată, Adunarea a fost salvată și curățită prin sângele Lui, și a fost unită într-un *Trup*, ea este vasul și mărturia puterii lui Hristos, care lucrează în mădularele Sale. El »*S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor*« (Efeseni 4, 8). Cei ce cred în Hristos au fost eliberați prin lucrarea Sa de răscumpărare în chip desăvârșit de puterea Satanei, au devenit vase ale harului și puterii care coboară de la El, Capul Adunării, și prin darurile care le-au fost date sunt aici jos unelte ale lui Hristos, Cel nevăzut. Aceste daruri pot fi văzute fie ca daruri ale lui *Hristos*, ca în Efeseni 4, sau acțiune și comunicare din partea *Duhului Sfânt*, care locuiește în Adunare, cum se vede din capitolul 11. Darurile sunt de două feluri, așa cum am văzut: cele ce slujesc pentru strângerea și zidirea sufletească a trupului lui Hristos, și acelea care sunt un semn pentru lume, semne vizibile ale prezenței lui Dumnezeu în Persoana Duhului Sfânt în Adunare. În Efeseni 4 găsim numai pe primele, în timp ce în acest capitol este vorba de ambele. Este deosebit de important să facem această diferențiere. Atâta timp cât Adunarea va fi pe pământ, acele daruri care sunt pentru constituirea și zidirea sufletească a ei vor rămâne, căci Hristos este credincios și iubește desăvârșit Adunarea Sa. Aceste daruri, care au fost o podoabă și o dovadă a recunoașterii ei de către Dumnezeu, au fost luate din cauza necredincioșiei ei; însă ele au rămas, potrivit cu hotărârea înțeleaptă a lui Dumnezeu, atâta timp cât a fost necesar ca să consolideze mărturia despre adevăr.

Să vedem acum învățătura pe care ne-o oferă capitolul acesta cu privire la această temă deosebit de importantă. »*Sunt felurite daruri ale harului, dar este acelaș Duh*« (versetul 4). Nu sunt *duhuri diferite*, ca la demoni, ci este un singur Duh, care se descoperă în daruri diferite. »*Sunt felurite slujbe, dar este acelaș Domn*« (versetul 5). Oricine, care a primit un dar, pășește prin aceasta în lucrarea lui Hristos. El nu are voie să lucreze de la sine, sau cum gândește el că ar fi bine, ci în deplină dependență de Hristos, al cărui slujitor este, recunoscând domnia Aceluia, căruia Îi este dator să-I dea socoteală. Hristos ne este prezentat aici în autoritatea Sa absolută de Domn. »*Sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți*« (versetul 6). El este izvorul oricărei puteri și oricărei lucrări.

În continuare se spune: »*Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora*« (versetul 7). Prezența și lucrarea darurilor descoperă prezența și puterea Duhului Sfânt în Adunare. Ele au fost date spre folosul fiecăruia în parte, dar și spre folosul Adunării, prezentând pe cei cărora le-au fost încredințate ca fiind slujitori ai lui Hristos, care sunt responsabili de exercitarea darurilor. Vedem aceasta foarte clar în Matei 25, în pilda talanților, care au fost încredințați celor trei robi. Primii doi au fost lăudați și răsplătiți de Domnul lor care se reîntorsese din călătorie, ultimul a fost muștrat și pedepsit, căci din lipsă de încredere în domnul său a îngropat talantul. Unui om nu i se dă material și unelte ca să nu le folosească; și tot așa aceste daruri nu sunt date ca să nu fie folosite. Prezența lor dă celui credincios nu numai înputernicirea ca să le folosească, ci prin aceasta el are datoria sfântă de a le folosi, fiind pe deplin conștient că este responsabil față de Hristos, Domnul și Capul Adunării, și nu față de oameni. Și apostolul Petru atenționează: »*Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit*« (1 Petru 4, 10).

În continuare sunt enumerate diferite daruri. »*De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune*« (versetul 8), darul prin care ne folosim de lumina divină, în toate împrejurările prin care trecem aici pe pământ, ca să vedem și să judecăm lucrurile în această lumină, și să recunoaștem în toate căile noastre voia bună a lui Dumnezeu; »*altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh*«, înțelegerea și transmiterea gândurilor lui Dumnezeu, așa cum au fost ele descoperite; »*altuia credința, (prin puterea) prin acelaș Duh*« (versetul 9), nu credința în Evanghelie, care este partea tuturor credincioșilor creștini, ci credința ca putere dată de Dumnezeu, pentru ca în mijlocul celor mai mari greutăți și prigoniri să ai ochii îndreptați cu toată

încrederea spre Domnul; »*altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh*«, ca prin atingere sau rostirea unui cuvânt să vindece tot felul de boli, »*altuia, puterea să facă minuni*« (versetul 10), să facă lucruri care sunt absolut în afara domeniului forțelor umane; »*altuia, prorocia*«, ca în cunoștiință de cauză și putere să dea mărturie spre zidirea altora despre adevărul descoperit; »*altuia, deosebirea duhurilor*«, nu pentru a face diferențiere între suflete, ci pentru a deosebi învățătura adevărată de cea falsă, entuziasmul adevărat de cel fals, Duhul lui Hristos și duhul diavolului; »*altuia, felurite limbi*«, adică, să vorbească în diferite limbi, fără să le fi învățat mai înainte, așa cum vedem în ziua de Rusalii la revărsarea Duhului Sfânt; »*și altuia, tâlmăcirea limbilor*«. Și acesta a fost un dar deosebit, care trebuia să însoțească darul vorbirii în alte limbi (compară cu 1 Corinteni 14, 13).

»*Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește*« (versetul 11). Apostolul reia aici încă o dată că este unul și acelaș Duh, care independent și după propria lui voie dă fiecăruia în parte. În versetul 6 ni se spune că *Dumnezeu* lucrează diferit, iar aici este *Duhul Sfânt* care lucrează cum voiește, și tocmai aceasta ne dovedește în modul cel mai relevant, că Duhul Sfânt nu este numai o influență oarecare, sau o forță subordonată și pe o treaptă ierarhică inferioară, ci o Persoană liberă și independentă, este Dumnezeu Însuși. Acolo unde lucrează El, lucrează Dumnezeu. Aceste lucrări sunt daruri în oameni, date de Duhul Sfânt după propria Lui voie. Deci, în această împărțire a darurilor El este prezentat ca lucrând personal și ca Dumnezeu, un adevăr de cea mai mare importanță. Duhul Sfânt este punctul central al trupului și forța vie a lui. El lucrează în fiecare mădular și prin fiecare mădular; în exercitarea acestor daruri ele sunt mădulare ale aceluiași trup, constituit prin prezența și puterea Duhului Sfânt. În această lumină, orice acțiune independentă, orice dispoziție despotică din partea omului cu privire la constituirea și zidirea sufletească a Bisericii, sau Adunării, trebuie să ne apară ca o aroganță a firii (cărnii), prin care se îngreșește prezența Duhului Sfânt, este distrus prestigiul Lui și este frânată acțiunea Lui liberă, fiind chiar înlăturată. Aproape că nu există un alt păcat care să frâneze așa de mult maturizarea trupului, să-i distrugă unitatea, să dezonoreze pe Domnul, care este Capul Adunării, și să întristeze pe Duhul Sfânt care locuiește în ea!

În versetele care urmează, într-un mod foarte simplu și clar, ne este prezentată învățătura cu privire la trup și la mădulare lui Hristos. Duhul Sfânt unește pe toți creștinii adevărați într-un trup. »*Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, - tot așa este și Hristos*« (versetul 12). Prin această expresie este prezentată în chip minunat de frumos unitatea Adunării cu Capul ei. În loc ca prin această comparație cu corpul omenesc să se spună: tot așa este și *Adunarea*, apostolul spune: »*tot așa este și Hristos*«; căci *Adunarea* este El Însuși, ea este trupul Lui. Cu toate că sunt multe mădulare, care au primit fiecare în parte diferite daruri și exercită diferite lucrări, ele constituie împreună un trup. Este »*un trup și un Duh*« (Efeseni 4, 4). »*Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie greci, fie robi, fie slobodi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh*« (versetul 13). Unitatea Trupului și legătura dintre fiecare mădular în parte a luat naștere prin botezul Duhului Sfânt. El este totodată puterea acestei unități, în timp ce Masa Domnului este expresia văzută a acesteia. Caracterele care diferențiau pe Iudei de Greci au încetat să mai existe în acest Trup, diferența dintre rob și slobod a dispărut. Toți au fost adăpați dintr-un *Duh*, au devenit părtași unuia și aceluiași Duh, au fost unși de unul și același Duh și împreună constituie întregul armonic, Trupul, al cărui Cap este Hristos, Domnul slavei. Așa cum corpul omenesc este constituit din mai multe mădulare, și fiecare mădular își are locul și rolul lui deosebit, tot așa este și cu Trupul lui Hristos. Toate mădularele își au locul lor deosebit în el și au fiecare darurile lui (versetele 14-20). Toate își exercită lucrarea ca slujitori ai lui Hristos, pentru strângerea și zidirea sufletească a întregului Trup, ale cărui mădulare sunt. În același timp mădularele sunt unul pentru altul, sunt dependente unul de altul, au nevoie unul de altul și sunt strâns înrudite între ele. Așa cum piciorul nu poate spune mâinii: »*nu am trebuință de tine*«, tot așa un creștin credincios nu trebuie să spună despre un altul, nu am trebuință de tine. Dacă privim corpul omenesc, așa cum Dumnezeu l-a creat în înțelepciunea Lui, găsim că cele mai slabe mădulare sunt de cea mai mare necesitate, că cele mai lipsite de cinste și cele mai necuvincioase

le îmbrăcăm și le împodobim cel mai mult, sunt înconjurate cu cinste mai mare decât au părțile frumoase ale trupului, care nu au nevoie de ea (versetele 21-25). Tot așa este și cu Trupul lui Hristos, în care darurile cele mai strălucitoare au cea mai mică valoare în comparație cu cele neînsemnate. De altfel toate mădularele au nevoie unul de altul și sunt necesare pentru creșterea întregului Trup, fiecare la locul lui.

Din păcate, este adevărat că din cauza necredincioșiei Bisericii, sau a Adunării, a luat naștere o mare confuzie și se vede puțin din exercitarea diverselor daruri, dar cu toate acestea rămâne valabil, că fiecare mădular a primit un anumit dar, față de care este răspunzător, putându-l folosi, sau îngropându-l, să-l întrebuințeze aducând folos, sau să-l neglijeze, aducând pagubă. Domnul rămâne totdeauna credincios și iubește în orice timp în chip desăvârșit Adunarea Sa. De îndată ce noi, despărțiți de lume și de orice partidă, ne strângem simplu în Numele Domnului Isus, atunci ne putem baza pe prezența Sa și pe descoperirea harului și dragostei Sale. Nu vom duce lipsă de nimic în ceea ce privește creșterea în har și în cunoștință.

Legătura intimă dintre mădulare este exprimată foarte frumos în versetul care urmează. »*Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el*« (versetul 26). Această compasiune reciprocă este consecința normală a unității Trupului, care a fost uns printr-*un duh*. Toate mădularele sunt strâns legate între ele și au parte comună la durere și la bucurie. Duhul Sfânt, care însuflețește pe toți, trezește aceste simțăminte, care sunt în Isus Hristos Însuși; căci Adunarea este Trupul Lui. »*Voi sunteți Trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele Lui*« (versetul 27). Prin aceste cuvinte prețioase se exprimă atât mărimea privilegiului nostru, cât și marea noastră responsabilitate.

Este remarcabil, că deși Adunarea din Corint era unumai o parte a Trupului universal, Pavel vorbește totuși aici de întreg Trupul. El putea să facă aceasta, deoarece Adunarea din această localitate în principiu – în privința aceasta nu este nici-o îndoială! – era Trupul lui Hristos. Creștinii de acolo trăiau și lucrau ca mădulare ale *unui Trup*. Acest fapt este de cea mai mare importanță. În poziția lor înaintea lui Dumnezeu, creștinii credincioși dintr-o localitate sunt priviți ca înfățișând întreaga Adunare, și nu despărțiți și independenți de alții. În tot Noul Testament nu este vorba de mădulare ale unei Biserici, sau altei Biserici, cel puțin această expresie nu se folosește niciodată în acest sens, așa cum se obișnuiește astăzi, ci numai de mădulare ale trupului lui Hristos.

»*Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi*« (versetul 28). Să observăm că Dumnezeu nu a dat aceste daruri diferite *unuia*, ci *Adunării*, și că Dumnezeu le-a dat, și nu Adunarea. Și dacă Duhul Sfânt dă diferite daruri spre folosul întregului Trup, atunci ele trebuie practicate de fiecare mădular în parte și trebuie recunoscute. Adunarea nu trebuie să facă nimic mai mult, decât numai să se supună conducerii Mângâietorului ei, să aștepte descoperirea darurilor necesare și să se folosească de darurile descoperite. În nici-un caz nu este chemată să facă mai mult decât să recunoască darurile descoperite și să le folosească. Tot ce face în afară de aceasta este numai o împiedecare a acțiunii libere a Duhului Sfânt.

Prin enumerarea diferitelor daruri din versetul 28 să nu se considere că este o listă detaliată a acestora, ci este amintită numai ierarhia lor; vedem că vorbirea în alte limbi, căreia corintenii îi acordau o deosebită valoare, ocupă ultimul loc. Ce rușinos pentru mândria lor! Diferența cu privire la importanța darurilor depinde numai de măsura în care ele slujesc zidirii sufletești a Trupului, și în privința aceasta vorbirea în alte limbi avea cea mai mică valoare. De aceea apostolul îndeamnă pe corinteni să năzuiască după acele daruri, prin care Adunarea este cel mai mult zidită sufletește. »*Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespuse de bună*« (versetul 31). Pretutindeni unde au fost aceste daruri minunate, care erau o descoperire a puterii lui Dumnezeu și a tainelor înțelepciunii Sale, era ceva de dobândit, și care în ochii lui Dumnezeu era cel mai prețios, și anume *dragostea*. Ea este natura Lui proprie, expresia ființei Sale; »*căci Dumnezeu este dragoste*«. Și prin dragoste noi stăm în cea mai intimă și desăvârșită legătură, prin descoperirea ei corespundem felului Lui de a gândi și facem bucurie inimii Lui.